

Ca. 1849

AFSENDER

P.C. Skovgaard

MODTAGER

Georgia Skovgaard

FAKTA

Dokumenttype:

Brev

Dateringsbegrundelse:

Dateret efter P.C. Skovgaard og
Georgias forlovelse i 1849.

Arkivplacering:

Mappe 2 nr. 07 a-b

DOKUMENTINDHOLD

Brev 2.7a-b.

Kladder af P. C. Skovgaard til et brev til Georgia Schouw. Se det færdige brev i Mappe 2 nr. 13 Han udtrykker fortvivelse over et brev, som hun har sendt ham.

TRANSSKRIFTION

[Mappe 2 nr. 7a]

Frøken Schouw!¹

De har bedt mig at tænke alvorligt over Deres Ord, og saa sige om De ikke har Ret. Jeg har tøvet med at svare for at opnaae en roligere Stemning, men det vil ikke Lykkes.

Hvorfor har De dog skrevet dette Brev, som har virket saa forstyrrende paa mig? Vi var jo for saa vidt enige i Forveien, har jeg ikke selv paa det bestemteste yttret min Skræk for et usandt Forhold? Hvad opnaaede vi ved vor Samtale? Ved Deres Godhed og velsignede Opførelse fik vi oprettet det tidligere Forhold, De nævnte ikke at jeg skulle vandre de vilde Stier. Hvorfor har De dog skrevet dette Brev? Er det fordi at De kom til at yttre: "at De ikke ansaae det for en Hemmelighed" fordi De kom til at bede mig nævne Dem ved Fornavn, jeg har jo ikke benyttet mig deraf. De skriver: "For Deres Skyld maa det ikke ske" fordi De ville dog ikke kunne tilhøre mig helt, De synes at antyde, at jeg umulig kunne ville være tilfreds med Helgas Mands Lod, men det maa ikke ske for min Skyld, De vil ikke

●2●

være en [?Skavank] for min Lykke; det er jo næsten at stille det til min Afgjørelse; sandelig, skulle følge mit Hjerte, jeg kunne det, men nei! Kjærligheden maa være fuldstændig fra begge Sider, "De to skulde blive som Een". Det er Ordet hvori Velsignelsen ligger, kun deri ligger den. Men nu de forfærdelige ord "hos en Anden vil De finde Lykken hel" hvor kunne De skrive Dem? Det sortnede for mine Øine, det blev til en Ørken omkring mig, som havde al Sjæl forladt Verden, hvor kunne De dog skrive dem? De mener dem dog ikke? Det er umuligt at De kan ringeagte mig og min Følelse, De, som selv nærer en saa dyb, jeg kunne sige hellig Følelse, jeg kjender Dem for godt dertil, men disse Ord har gennemtrængt mig med en usigelig Smerte; har De nogen Godhed for mig, tal da til mig, tal dem bort, jeg selv kan ikke, Kampen fornyes hver Dag, men jeg vinder ikke altid Seir, jeg lider da gruelig; det er dog umuligt at De kan ville jage mig bort nu, og ikke nogle Dage tidligere, men tal, og jeg troer Dem.

Peter Christian Skovgaard.²

[Mappe 2 nr. 7b]

De har bedt mig at tænke alvorligt over Deres Ord, og saa sige om De ikke har Ret. Jeg har ikke bestemt den lange Tid til at komme til dette Resultat for at kunne indrømme dette, Vi var jo enige om det i Forveien, har jeg ikke selv paa det bestemteste yttret min Rædsel for et usandt Forhold, jeg glemmer heller aldrig deres deilige Svar jeg maa hvorfor har De dog skrevet dette Brev? som har virket saa forstyrrende paa mig? Hvad opnaaede vi ved vor Samtale? Ved Deres Godhed, og deilige Opførelse [fik] opnaaede vi oprettet det tidligere Forhold, De nævnte ikke at jeg skulle vandre de vilde Stier.dertil holdte De for meget af mig. Hvorfor har De dog skrevet dette Brev? er det fordi at De kom til at yttre: "at De ikke ansaae det for en Hemmelighed, fordi De kom til at bede mig nævne Dem ved Fornavn, har jeg benyttet mig deraf? De skriver: at det maa ikke ske for min Skyld, fordi De ville dog ikke kunne tilhøre mig helt,da Tanken dog altid ville være med ham; De har jo næsten stillet det til min afgørelse, de synes endogsaa at mene, at jeg mulig kunne være tilfreds med Helgas Mands lod; ja! skulle jeg følge mit Hjærte, jeg kunne det mulig, men nei! Kjærligheden maa være hel fra begge Sider,"De to skulle blive som et" det er Ordet hvori Velsignelsen ligger, kun deri ligger den. Jaa [?] Vi synes ho altsaa at være hverken nærmere eller fjernere end før, men Deres forfærdelige Ord kun [?]. Men nu Deres forfærdelige Ord " for en Anden vil De kunne

●2●

finde Lykken heel" Som jeg kun....sende Deres [?] Hvor kunne De skrive Den? det sortnede for mine Øine, det var mig som et Spil havde forladt Verden, Hvor kunne De dog skrive den? De mener dem dog ikke, det er dog umuligt at De kan haarne mig og min Følelse. De som selv nærer en dyb og det jeg kunne sige hellig Følelse.

jeg kjender Dem for godt dertil, men disse Ord har gennemtrængt mig med [rædsom] Smerte, har De nogen Godhed for mig, tal da til mig, tal dem bort, jeg selv kan ikke faae Bugt med dem Kampen fornyes hver dag, og jeg vinder ikke [altid] hver Dag Seir jeg lider da gruelig, det er dog umueligt at De kun ville jage mig bort nu, og ikke 2 Dage tidligere; men tal, og jeg troer Dem.

¹ Frøken Georgia Schouw (1828-1868).

² Maler P.C. Skovgaard (1817-1875).

Frøken Schiørrer!

Da hun badt mig at lunte alvorligt om de to
Bred, og hun siger om de ikke var det. Jeg
var først med at svara, for at opnaa en
voligere Placering, men det vil ikke
lykkes. Derfor var de dog forment
ikke Bred, som var medet for forligende
gaa mig? ni naar jo for saa vist mig
i Formid, for jeg ikke selv gaa det bestemt
lykkes igennem min Bred for at ijsætte for
fold? fandt opnaaende ni med nok Dumbale?
med de to Godset og mæltigende. Opførsel
ni opstillet det lidelige Godset, da munde
ikke at jeg skulle naaende de vilde Min.

Derfor var de dog forment ikke Bred? ar
det fordi at de kom til at ijsætte: "at de ikke ansvare
det for nok Mæltigende", fordi de kom til at
bede mig naaende den med Formid, jeg
for jo ikke brygget mig Noget. De skrev
"for de to Bredt maa det ikke selv", fordi de
anvilde dog ikke Ennen tilføje mig selv, da
siger at anvilde, at jeg mæltig Ennen ville
naa tilføje med Helges Mæltig Lov, men
det maa ikke selv for min Bred, de vil ikke

nu er Brevet for min Lykke; det er jo
næsten at stille det til min Altydighed; sandelig,
ville følge mit Hjerte, jeg kunne det, men
nu! Hjerteligheden maaske være fuldstændig
for begge Dele, "de to" ville blive som
en "det er godt for" Højlydelsen ligger,
den der ligger den. Men nu de
forbedrede Det "for en anden vil de første
Lystene ful, for hvem de første den?
det fortæller for min Gode, det blev det
en anden omkring mig, som fandt et Brev
for det Mærke, for hvem de dog første
den? de maaske den dog ikke. det er min
Lyst at de kan vengende mig og min Solst,
de, som selv mener en for sig, jeg kunne siges
fuld af Solst, jeg kysser den for det andet,
men disse Ord for glemte mig med
en usigelig Overtalelse; for de nogen Gode
for mig, det de til mig, det den borte,
jeg selv kan ikke, Sammen for mig for den
men jeg tænkte ikke allet Det, jeg lide
de godt; det er dog min Lyst at de kan
ville gøre mig borte mig, og ikke nogle dage
lidende; men det, og jeg tror den.

Peter Christian Møgegaard.

Da far bitt mig at bade alaotlig over dets Ord, og saa sig om de alle
for Rik; jeg far ikke beseet den lange Tid ~~til at komme til~~
~~den~~ ~~stille~~ for at kunne indse min Al, mi vare jo mig
om de i forveien, for jeg ikke sige saa Al besværet i det
min Røst for at se den Løst, jeg glæmmer heller aldrig
den ~~hellige~~ ~~Orde~~ "for mig forst for de sig forst Al
Bort, som far mig for forveien saa mig? fund opnaar
mi ved det Dødelige? Med dets Røst, og hellige Øjeblik
afstande mi opbæret Al hellige Røst, de venter ikke at jeg
skulle venter de vilde Rik, det vil sige de for mig af
mig. Forst for de sig forst Al Bort? at de forst
at de Bort til at i det: at de ikke anse Al for en Hellig Øjeblik,
forst de Bort til at bade mig som den end Løst,
for jeg beseet mig Røst? de Rik: at Al mig ikke for
for min Røst, forst de vilde sig ikke Bort til mig
sige, de Bort sig altid vilde som end for; de far jo
nogen stille Al til min Øjeblik, de sigs andes
at mig, at jeg mig Bort ved Løst mig sig
Mand Røst; ja! skulle jeg følge mig sig, jeg Bort
Al mig, mig mig! Forst mig mig ved Røst
for sig Røst, "de la skulle Rik som at" Al er
Røst for Røst ligger, Bort sig ligger den
saa forst mig sig jo sig at som forst
som end eller mig end for, mig den
~~forst Røst~~ Bort sig. Mig mig den
for forst Røst "for an Bort til de Bort mig

hvert Lydende selv, som i sin egen Smerte
hvert Lydende selv, som i sin egen Smerte
At staa for minn Gode, at saa mig som et Bred
hvert Lydende selv, som i sin egen Smerte
den? I minner den dog ikke, at er det menneskelig
at I kan faa mig, og min Slette, de som
hvert Lydende selv, som i sin egen Smerte
I bender den for godt Delt, naar I se den gaaende
strang mig med den samme Omme, for de nye
Gode for mig, kal de til mig, kal den bort,
I se kan ikke faa Bredt med den samme
hvert Lydende selv, som i sin egen Smerte
I se den gaaende, at er det menneskelig at de kan
ville jage mig bort med, og ikke de dog bødige, men
kal og jeg som den